

ſlag at ſaa tilvejebragt en Klarhed i den nuværende Stilling her i Folketinget for eller imod Miniſteriet, og jeg ønsker ſpecielt, at den ærede Hovedforſlagsſtillers og hans Benneres Standpunkt i politiske Forhold ſiglige over for mig og mine Benner kan blive bekyſt. Det indrømmer jeg er taktiſke Henſyn. Det er blevet mig ſagt, at den ærede Hovedforſlagsſtiller for nogle Aar ſiden ikke var ſaa vis paa, at det høje Miniſterium for Brandvæſenet ſkulde have en ſaadan Tillids-erklæring, ſom her er foreſlaet af ham, men meget har jo ogsaa forandret ſig i den ſenere Tid. Det ſkal jeg alſaa ikke gaa i Kette med det ærede Medlem om. Men det overordentlig intereſſante er dog dette: Den højtærede Miniſter kommer ikke ſom Krigsminiſteren, ſom Finansminiſteren eller ſom de andre Miniſtre med ſit Forſlag ſtolende eller ikke ſtolende paa, at de i og for ſig indeholde ſaadanne udmærkede Ting, at de nok ſkulde vinde frem paa ordinær Viſ gennem Rigsdagen, men han har udføgt, ſint og klogt ſagt ſom ſaa: „Jeg vil ſtille mig ſaaledes med Henſyn til Forelæggelſen af dette Forſlag, at jeg med det ſamme ſaar en Tillids-erklæring. Da dette Folketing, ſom af andre Grunde efter Omſtændighederne ikke kunde behandle mine Forſlag før — og ſelv Højremændene i dette Ting erkendte jo den Gang, at naar der ikke var fuld Alvor og Tid og Ro til Forhandlingerne, kunde de efter Omſtændighederne ikke føres igennem tidligere — da dette Folketing, den Gang jeg ſtod ſom konſtitutionel ansvarlig Miniſter, for ſaa vidt jeg ſtod paa en anerkendt Finanzlov — ikke vilde viſe mig almindelig Tillid, ſaa kan jeg jo vel ikke antage, at jeg ſkulde være bleven kærere og elſteligere i deres Øjne ved, hvad jeg har hjulpet dem med i de ſenere Aar. — Det er meget naturligt, at den meget ærede Miniſter har ræſonneret ſaaledes og derfor ønsker ſig et Tillidsvotum. Jeg ſkal ikke paa ny beſkrive diſſe Elſtværdigheder, ſom den høje Juſtitsminiſter direkte gennem ſit ſpecielle Miniſterium og indirekte ſom Proviſoriets juridiske Samvittighed har udviſt i de ſenere Aar. Det er ganſte naturligt, at han maa tænke ſom ſaa: „Det lader nok, ſom om der er ſket en væſentlig Forandring, men det ſkulde være underligt, om de ſkulde være naaede ſaa højt i Tillid til mig, at de nu efter dette ſkulde ville gaa med til en Tillids-erklæring og opfordre mig til at komme med det, de tidligere vragede, men eh bien! jeg ſtiller Betingelſer! Kom med en Opfordring, ſaa har jeg der Haand i Hante med dem, ſaa har jeg et Grundlag at gaa videre paa, ſaa ſkal det komme. — Vi havde for

et Par Aar ſiden et Medlem, ſom ved forſkellige Lejligheder ſlog paa, at vi ſkulde imødekomme dette den højtærede Miniſters ret vel udtænkte Ønſte eller Fordring, men han vandt ikke Genklang, han mødte ikke Sympati for denne Sag, og af hvilke Grunde det end var, ſaa var det ærede Medlem, der er Hovedforſlagsſtiller, ikke med ham den Gang. Nu er Tiden modnet, og nu kommer det ærede Medlem. Det ærede Medlem fra Maribo Amtſ 5te Valgfres ſtiller ſig op ved Siden af den højtærede Juſtitsminiſter og har ſaaet det ærede Medlem fra Odsherred (Rorsgaard) til at ſtille ſig ved den anden Side, og ſaa ſiger han til Miniſteren: Du er Manden, det er dig, vi have Tillid til i diſſe Sager. Nu er det alſammen meget godt! Bliv hos os! Bliv hos os! — Med mit Vædringsforſlag ſaar jeg ſaa derimod og ſiger: Gaa! Den bedſte Tjeneste, den højtærede Juſtitsminiſter kan gøre denne Sag, ſom jeg for øvrigt tror, at han efter ſine Anſkuelſer elſter, den bedſte Tjeneste, den ærede Miniſter, hvis Indſigt, jeg gentager det, i diſſe Anliggender jeg aldrig har betvivlet — det er blot hans konſtitutionelle Øvne og hans Syn paa mange Forhold, der gaar ind under dette Omraade, jeg ikke vilde kunne stole paa — den bedſte Tjeneste, han kan gøre denne Sag, er, at han gaar. Og da den ærede Hovedforſlagsſtiller jo har givet en ganſte udmærket Grund for nu at komme frem med denne Sag, ſaa kunde han jo uden videre, hvis han tiltraadte mit Ønſte, komme med ſit ſærlige Ønſte til og lade det ærede Medlem for Viborg (Klein) komme i Stedet. Det var jo det, Hovedforſlagsſtilleren vilde, at vi ſkulde have Retsreformen, inden det ærede Medlem for Viborg døde. Han kunde jo ſaa være Juſtitsminiſter. Det kunde den ærede Hovedforſlagsſtiller jo fremsætte for ſin Part ſom et konſtitutionelt Ønſte. Det er angaaende dette Forhold ſom angaaende ſaa mange andre, ja angaaende Landets Stilling i det hele, min ufravigelige Mening, at Miniſteriet ikke kan gøre Sagerne eller Landet en større Tjeneste end ved at gaa. Men det er derfor, De ville ſtemme mod mit Vædringsforſlag, fordi De abſolut vilde beholde det. Saa dan ſtaar det ærede Medlem og jeg, det er vor politiske Stilling. Det ærede miniſtervenlige Medlem ſtaar oppe hos Miniſteren og ſiger: Bliv — i Tanken naturligvis, jeg ved godt han ſidder paa ſin Plads — og jeg ſtaar her paa min gamle Plads og ſiger til det høje Folketing: Lad os forene os om en Opfordring — den eneſte, der er forſvarlig for os, naar vi ville komme